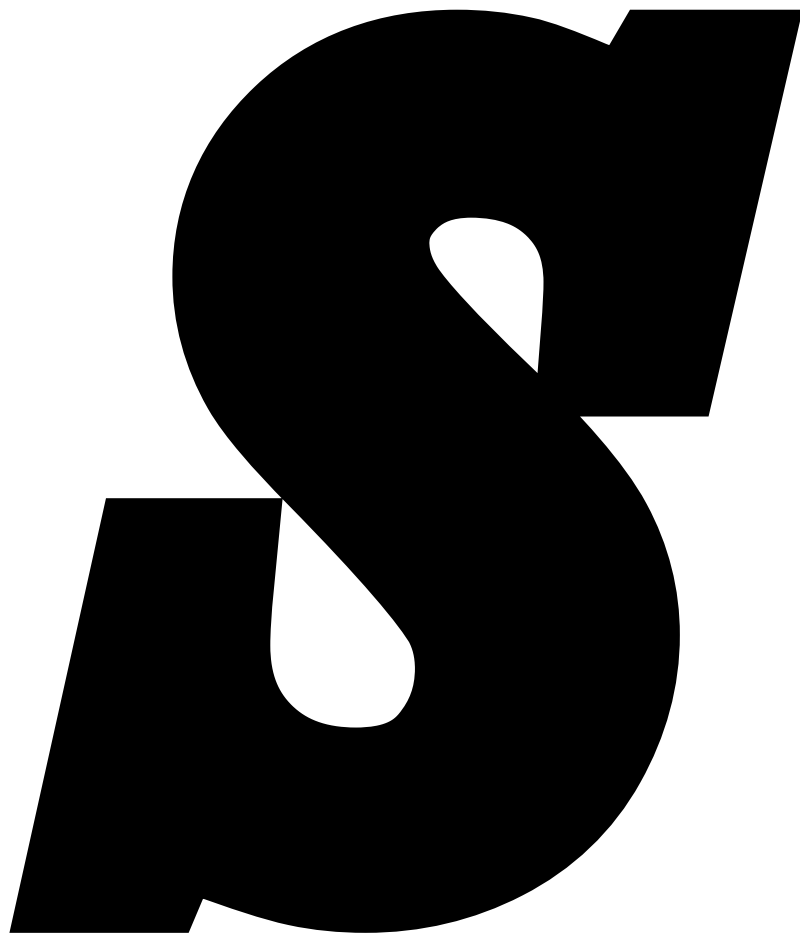

benefiční časopis Křesťanského gymnázia

doporuč. min. cena 10 Kč

3/VIII. ročník

kagecko

Redaktoři:

Anna Bartoňová
 Klára Bergmannová
 Bartoloměj Sviták
 Anna Klimešová
 Žofie Kevale
 Matouš Fendrych
 Tereza Adamusová
 Helena Prokopová

3	úvodník
4	kalendář
5-6	mimo řadu
6-7	soutěž
7-10	ohlédnutí
10-11	kultura
12-14	sloupek
14	poezie
15	hropark
16-18	rozhovor
19	anketa

Sazba:

Jan Slepíčka

Obálka:

Anna Bartoňová

Korektury:

Pavla Kroupová
 Michaela Ulrychová

Šéfredaktor:

Anna Bartoňová

Kágéčko je studentský časopis Křesťanského gymnázia, z jeho prodeje se financují drobná zlepšení v naší škole. V ruce držíte jeho 3. číslo pro školní rok 2014/2015. Děkujeme škole za tisk.

V prostorách školy můžete využít Wi-Fi, která byla pořízena z výdělků časopisu.

Název sítě: Skola Heslo: PristiUteryNebudeSneziti

E-mail: redakce.kg@seznam.cz

Ne-
 pochybuji, že i
 u vás byly prázdniny v jeden okamžik plné těch slavných chvil – „Tři! Dva! Jedna! Juchů! Ale- lúja! Mlask, mlask. tuit, tuit – SMS. Bum, prásk, svist, křach a vžum.“ S poutníky z Taizé nejspíše v anglickém podání. Jaká byla vůbec příprava setkání Taizé v Praze? Co Silvestr a zvířata? Jak dopadl nelítostný boj v anketě mezi sklepem, sodovkou, satelitem a svíčkou? A jak pokračuje češtinská soutěž?

Listujte dalšími stránkami a dozvíte se odpovědi i spousta dalších zajímavostí. Přeji příjemné čtení.

Anna Bartoňová, šéfredaktorka, septima

Leden

7. – 11. 1. přijďte na **4. festival Íránských filmů** do Kina Světozor | Bio Oka | Royalu. Opravdové problémy Íránské společnosti se pro Vás snažila vystihnout nebojácná menšina Íránské kinematografie.

Nemeškejte a vydejte se na výstavu **Andy Warhol – I'm OK** v pražské Gallery Of Art Prague! Obdivovat a dokonce i vyzkoušet sítotisk warholovských motivů lze dokonce ledna.

15. – 18. 1. Na desátém ročníku **Festivalu krátkých filmů Praha** budou promítány nejoblíbenější filmy diváků z uplynulých let.

19.1. **Simon & Garfunkel** zazní v hudebním poslechovém pořadu Jiřího Černého v **19:00** v Malém sálu Ústřední knihovny.

19.1. se v **17:00** dozvíme o malíři a diplomatovi 17. století **Petru Paulu Rubensovi** v Ústřední knihovně od PhDr. Jany Jebavé.

20. 1. **UMPRUM** vystaví ve Veletržním paláci ke svému výročí **nejlepší díla svých žáků!**

26. 1. Hrajete rádi **Scrabble** a nemáte s kým? Chtěli byste se tuto hru se slovy naučit? Přijďte každé **poslední pondělí** v měsíci v **17:00** hodin do knihovny Opatov!

27. 1. a 20. 2. přijede do Prahy šéfkuchař **Noam Darom**, aby nás obohatil o informace a uspokojil naše chuťové pohárky zajímavostmi z **Ízraelské kuchyně**.

28. 1. Sociologický ústav AV ČR, v.v.i. zve všechny příznivce kinematografie a televizní tvorby na tematickou sérii přednášek nazvanou **Film a televize sociologickými očima**.

28. 1. **PřF UK a AV ČR** pořádá historickogeografickou konferenci na téma **Krajiny snů** - Nerealizované projekty od středověku do současnosti.

Anna Klimešová, septima

Bajka o lidech a bez ponaučení

Aneb je potřeba mít jasný koncept

Dnes ráno se Alex budil poněkud hůře než včera. Včera byl totiž jeho první den ve škole a on se do ní moc těšil. Dnes ne. Díky své nadšenosti do školy a faktu, že nosí brýle, mu jeden spolužák začal říkat „šprte“ a než skončil první den, říkali mu tak všichni.

Další den za ním přišel jeden kluk jménem Frank a chvíli si povídali. Frank po rozhovoru odcházel s pocitem, že na šprta je docela v pohodě. Zkoušel to říct i několika svým dalším kamarádům, ale ti prostě Alexe nebrali. „Vždyť je to šprta do prkýnka, jak se s ním můžeš bavit?“ Alex se s tím naučil žít a snad šťastně prošel základní školou, přestože za celou dobu nedokázal většinu lidí přesvědčit o tom, jaký je to fajn kluk.

(Citace z knížky Vymyslivlastnípříběhapaketvařzetojecitace)

Tento příběh není propracovaný, pravdivý, ani nějak zvlášť povedený. Je to pouze pokus zjednodušeně ukázat, že předsudky jsou všude okolo a nepodlehnout jim je opravdu těžké. Poznat někoho, aniž byste si o něm předtím udělali představu

podle toho, jak vypadá či co se o něm říká, není jednoduché. Často máte v hlavě představu o tom, jaký člověk bude a možná Vám ji změní, nebo už navždy zůstane taková, jak jste si ji vykreslili a on s tím nebude moct nic udělat, když Vy nebudete chtít.

Je škoda nedat lidem šanci, aby se Vám ukázali v pravém světle. Možná se několikrát spálíte, ale jednou se Vám to třeba vyplatí stejně jako v Ratatouille, když se Linguini nezalekl krasy Remyho a dal mu šanci. Když budete přehlížet, zda jsou ti kolem vás vysocí, nízcí, blondatí, hnědovlasí, bílí, tmaví, rudí, krátkoručí, dlouhonosí, pihatí, brejlatí nebo vousatí, tak máte možnost potkat plno úžasných lidí.

Nemám špatnou zkušenost s žádným druhem lidí, možná je to tím, že jsem nenarazil ještě na všechny druhy, anebo je to možná tím, že nelze mít špatnou zkušenost s druhem lidí, pouze s jednotlivci. Schválně zkuste najít někoho, kdo se Vám podobá, alespoň v barvě kůže a barvě vlasů, a porovnejte vaše chování, charakter a zvyky.

Budou se lišit. V tuhle chvíli si můžete být jisti, že žádný člověk se nedá podle svého vzhledu zařadit do nějaké kategorie, ve které by se všichni chovali stejně.

Takže se neřid'te stereotypy a dejte lidem šanci nechat se doopravdy poznat.

Bartoloměj Sviták, septima

Nářky mateřštiny

Připomínáme, že je potřeba k popsání nebo vyfotografování mu prohrěšku proti češtině napsat vaše jméno a místo i den vašeho objevu.

Zúčastnit se může kdokoli ze studentů, profesorů, zaměstnanců školy i každý, kdo čte náš časopis a zachytil hrubé chyby nebo směšnosti v naší mateřštině.

Dosud vybrané a uveřejněné unikátní „nářky“ si prohlédněte v minulých číslech.

Tužte se!

Tentokrát do naší rubriky přispěl také náš odborný konzultant PhDr. Josef Šimandl, Ph.D. z Ústavu pro jazyk český Akademie věd ČR. Prohrěšek, který zachytil z úst našeho ministra zemědělství Mariána Jurečky (publicistický pořad *Otázky Václava Moravce*, ČT 1, 7. 12. 2014), patří do oblasti tzv. *ortoepie*, tj. správné spisovné výslovnosti: **pa-ušalizace** (5 slabik, s chybně rozloženou dvojhláskou *au*) místo správné *pau-šalizace* (5 slabik, s dvojhláskou *au*). Uvedená *hyperkorektní* výslovnost (tj. nesprávná výslovnost v přehnané snaze o korektnost) vyvolává dojem, že jde o jakousi falešnou **ušalizaci** (tak jako je pakobylka jakoby „falešná“ luční kobylka, či pavěda je falešná věda). Slovo je samozřejmě odvozeno od

výrazu *paušál* (dvě slabiky).

Nechť nám tento příklad připomene, že zacházení s jazykem se týká nejen gramatiky či pravopisu, ale také výslovnosti.

Václav Sojka, třikrátlový cukr, správně je „Štěstí a zdraví vynšujeme Vám“

Anna Bartoňová, septima

Pout' důvěry na Zemi v Praze

Draží přátelé, znovu Vám vyprávět, co je Taizé, kde se vzalo a jak se zapsalo do ekumenických dějin, si myslím, že je ztráta času. Taizé zkrátka prostoupilo Prahu, stejně jako už mnohá města předtím, a to do slova a do písmene.

Jak asi většina z Vás ví, 29. 12. přijelo do Prahy kolem 23 000 mladých lidí, kteří hledají cestu ke společnému mezináboženskému dialogu, zvláště pak společnými modlitbami, přednáškami, ale především setkáním s dalšími lidmi.

<http://goo.gl/Y1dID1S>

Tato událost se ovšem připravovala již dlouho před tím a pro mě samotnou začala být aktuální přibližně v polovině srpna, kdy jsem, ostatně jako každé léto, vyrazila do Taizé, kde jsem se setkala s hlavními organizátory Evropského setkání a přislíbila jim pomoc. Nastalo září a do Prahy v brzkých ranních hodinách přijeli Bratři, dobrovolníci a s nimi i hromada věcí, které bylo nutno přestěhovat a nainstalovat do domu Franze Kafky, v němž se necházelo centrum příprav na velkou událost. Když si na to tak vzpomenu, tak to byla i velice příjemná akce, protože událost tvoří lidé, méně pak pracovní náplň.

V následujících několika měsících jsme pomáhali tak, jak se dalo. Hlavně s překlady pozvání k účasti na Setkání, které probíhaly většinou na mších, dále pak se zvaním lidí k otevření jejich domovů poutníkům a mnoho dalšího. A jednou zákonitě muselo dojít i na mě. Svěřili mi po dobu Setkání mou „Alma mater“, tj. Základní školu u sester Voršilek. Plán byl takový, že budu dělat program pro 120 dívek společně s mými kamarádkami z Německa, se kterými jsem byla již dříve domluvená, že přijedou a pomohou mi.

Tak čas plynul, dolad'ovaly se detaily, přípravy kulminovaly. Nastal sedmadvacátý prosinec, kdy do Letňan přijelo asi 2000 dobrovolníků, kteří se uvolili pomoci se samotnou organizací. Vládl tam neskutečný chaos, ostatně jako při příjezdu do Taizé, z kterého se ale následně vždy zrodí řád.

Následujícího dne jsme se měli sejít s panem ředitelem a dořešit podrobnosti ohledně předání klíčů a od té chvíle byla škola jen naše, pro mě samotnou coby absolventku bylo vzrušením mít klíče od školy, kde jsem toho tolik prožila.

A přišlo to! 29.12. se od 9. hodiny ranní do foyer školy hrnuly davy lidí. Nakonec se všechny dívky podařilo ubytovat a mohli jsme začít

<http://goo.gl/83f66E>

s programem. Kdo ví, jak to chodí v Taizé, už asi představu má, ale pro neználky to ještě objasním. V Taizé se na biblických úvodech, které jsou vždy po ránu, pracuje v malých skupinkách, kde jsou lidé přibližně podobného věku a hlavně absolutně jiné národnosti.

V následujících dnech byl můj program co se týče role organizátorky, následující: Ráno udělat snídani, poté zorganizovat mši, pak, jelikož byly diskusní skupinky, jsme měli volno, odpoledne byla možnost workshopů a večer, to bylo na tomto poslání nejtěžší, zařídit, aby se všechny slečny vrátily zpět do školy. Schválně do tohoto programu nepíši jídlo, protože jíst se občas zkrátka nestíhalo, mé jídlo, meditace, láska se zúžily jen na ty dvě poslední aktivity. Na druhou stranu jsem prožila neskutečný duchovní zážitek, protože, já nevím proč, mé navázání vztahu s Bohem je v Taizé vždy mnohem silnější než kdykoliv jindy.

Ale vraťme se zpět na Zem. Přišel silvestr a s ním i Festival Národů, který Němky hodlaly pojmout jako výlet na Hradčany, kde se podívají na ohňostroj. Proč to braly přes Karlův most do teď nechápu. Ale v zásadě se téměř nic nestalo, pokud si k tomu ovšem přidáte tzv. turistickou rezervu, že někde někoho okradou nebo se někde někdo ztratí, ale to se vyřeší (We will manage it – heslo organizátorů Setkání, prostě to odevzdáme Bohu).

Na prvního se Pánu Bohu povedl u nás další zážrak. Povedlo se zorganizovat oběd pro všech 120 lidí a ještě zbylo. Odpoledne pak bylo Národní setkání, kterého já se ovšem neúčastnila, přece jenom Čechů tu mám vždy dost (to je pouhé konstatování faktu, neberte si to špatně). Místo toho jsem se účastnila mezinárodního setkání u nás doma, kde jsme ubytovávali 6 Francouzů a 3 Holanďanky. Moc milé odpoledne to bylo.

A konec se přiblížil, ani jsme nevěděli jak. Přišlo ráno 2.1. a s ním i poslední ranní modlitba a odjezd všech našich přítelkyň, které jsme si za

tu dobu velice oblíbily.

Tak pokud mi dovolíte jednu poznámku na závěr. Taizé sblíží lidi v jejich diversitě, nejen náboženské, ale i kulturní a mentální, a to je něco, co se povedlo jednomu člověku před více jak 70 lety a stále to trvá. To je něco, v co se vyplatí věřit a na co se nesmí zapomínat - že i jeden jediný člověk dokáže ovlivnit svět.

Pokud máte vlastní zážitky ze Setkání, prosím pošlete mi je přes náš KG box, moc by mě zajímaly Vaše dojmy.

Zofie Kevale, III. ročník

Kulturní okénko

Ve 22:00 hodin, dvě hodiny před uzávěrkou, jsem zasedl k počítači a zjistil, že mě ještě čeká článek do Kágéčka... Nuž, co naplat, napsat to nemusím, ale chci, protože někde ve skrytu mého nitra moje já doufá, že to čtete. Jenže o čem psát článek, výstavy jsem moc neprochodil, koncerty jsou vcelku pořád stejné... Co takhle napsat o kultuře jako takové. Píšu o obsahu kultury jako jsou výstavy, kavárny, koncerty atd. Ale samotná podstata uniká. Kde se vzala kultura? Co vše vlastně obnáší? Je metalový koncert také kulturní akce nebo není? Na všechny tyto otázky jsem neměl jednoznačnou odpověď... A tak jsem zahrabal v internetovém šuplíku a také v mých starých dobrých knihách a co jsem se nedozvěděl!

- Slovo *kultura* jako termín pochází z latinského slova *coló*, slovo *coló* se dá přeložit na vícero způsobů, ale mezi ty první patří význam uctívat, nebo také pěstovat... Mezi těmito významy není zase takového rozdílu, neb když se o něco staráte, zalíváte a opečováváte, tak tomu přinášíte jistou obětinu v podobě svého času a trpělivosti. Také několik bohů v antice bylo uctíváno pro úrodu a plodnost jako Dionýsos nebo Erós. Jenže jak se stala z pečování o úrodu nebo uctívání vlastně kultura, jak ji známe dnes?

Ano, bylo to náhodou, když ji jako metaforu použil Marcus Tullius

Cicero pro překlad Platónova pojmu „péče o duši“, a od 16. století se používá pro označení vybraných lidských činností, zejména uměleckých (tzv. „vysoká kultura“). V prvopočátcích kultury byla jenom ta opravdová umělecká kultura. To však změnil Johann Wolfgang von Goethe, který si po právu stěžoval. V jeho pojmu kultury prý nesmí chybět „ani oblečení a jídelní zvyky, dějiny ani filosofie, umění ani věda, dětské hry ani přísloví, hospodářství ani literatura, politika ani soukromí, ba ani poukaz na škody vznikající odlesněním hor“. A teď přesně, co všechno kultura zahrnuje... Na takovou to otázku je vlastně celkem snadná odpověď. Stačí říci, že kultura zahrnuje to, co vytvořil člověk, potažmo příroda, ale není to nic, s čím jsme se narodili. Tedy to, co se musí člověk naučit, aby se stal platným členem své společnosti.

V dnešní době jsme tzv. multikulturálně vychovávaní. To znamená, že je nám vštěpováno něco globálního, cizího a svým způsobem i nepřirozeného... Neříkám, že je to špatné, ale není to přirozené, no tedy teď už vlastně ano, jelikož máme internet a celkovou globalizaci. Špatná je na tom však jedna věc a tou je potlačování naší české kultury/tradice/života. Sami můžete vidět, jak dopadly třeba Karlovy Vary... Přemýšlejte tedy více o tom, na co se díváte, na co se jdete podívat, ale hlavně poslouvejte více své okolí a také rodiče. Protože kultura je hlavně v komunikaci mezi lidmi... Takže až pojedete na víkend třeba na chatu, zeptejte se svých rodičů na nejzajímavější historku z dětství. Možná budete velmi mile překvapeni....

zdroje – Obecná encyklopedie

Matouš Fendrych, II. ročník

Dlouhá noc

Nedokážu si racionálně vysvětlit, proč je všude najednou takový rámus. Ostrý zvuk podobný klackům plivajícím železo, který na podzim na polích zabíjí mé druhy, mi doslova vytrhává uši z těla. Samozřejmě to mají na svědomí lidé. Nechápu, jak mohou tak strnule zůstat těsně u místa vzletu těch jejich hořících vynálezů. Už asi musí být všichni hloušci... všechna zvířata na polích slyší minimálně 10x lépe než oni, a tohle jiskřivé praskající zlo nám vážně škodí. Za celou noc jsem ještě ani jednou neslyšela štěkat psa. Zdá se, že tihle nafoukaní člověčí patolizalové, napůl lišky, napůl lidé, se teď taky někde klepou strachem. Aby taky ne...

Ostré rány trvají celou noc. Napřed jsem krčila hubený hřbet pod keříkem v mokřem sněhu, s hrůzou pozorovala exploze na nebi a snažila se sklopit slechy tak, abych v nich utlumila rány. Ale pak někdo přišel skoro až ke mně, zastavil se pár metrů od „mého“ křoviska a cosi tam kutil. Prvních pár sekund jsem to vydržela, ale pak jsem vyběhla a kalila to sedmdesátkou přes celé pole. Za několik málo okamžiků jsem však za sebou uslyšela uši rvoucí rány a přímo nade mnou se přes celé nebe roztáhla jiskřící mizející světla. Myslela jsem, že mě trefí. Leknutím jsem změnila směr, naneštěstí jsem se otočila až moc, a nějakých deset skoků přede mnou vyletěly růžovo-zelené plaménky ze země do vzduchu, vysoko na nebe, a za strašného pískavého svištění se s příšernou ránou rozprskly.

Otočila jsem se v úhlu dobrých dvaceti stupňů a v panice zdrhala někam do tmy. V hlavě mi divoce bušilo kladivo strachu. Naštěstí jsem nebyla daleko od nemalé meze, podařilo se mi vletět pod nějakou přizemní větev bezu a tam se zahrabat do sněhu. Rána následovala ránu a stres, který nám všem způsobovaly, se už nedal pořádně vydržet. Už dost! Dost! Prosím! Vřeštěla bych, kdybych to uměla. Ale když se bojím, tak jsem vždycky tak nějak přirozeně zticha a čekám... Nechápu, jak to lidé můžou vydržet, buďto jsou už zcela hloušci, nebo ani nejsou z tohoto světa.

Když jsem minulou zimu trávila ještě v lesíku na kopcích, měla jsem všude kam se schovat a mizející barevný oheň řádil až daleko v údolí. Rány jsem slyšela a bála jsme se jich, ale nebylo to takhle hrozné. Asi si dobře rozmyslím, jestli budu i další zimu, dožiji-li se jí, trávit tady. Záleží na tom, kde vrhnu poslední mladé. Mám pocit, že čím jsem starší a čím

lépe znám člověka, tím více se jeho vynálezů bojím.

Moji druhové měli noc stejně těžkou jako já. Ve tmě jsem se málem srazila se starým zajícem z vedlejšího pole, chudák vypadal, že ho za chvíli trefí. Však kdyby vám takhle celý život stršleli u hlavy, taky byste přišli o rozum. A když jsem se plazila podél starého plotu, ve tmě jsem zahlédla jednoho z nás utíkat směrem k silnici. Chudák asi doufal, že za ní bude v bezpečí. Jenomže v panice si asi nevšiml, že letí přímo do rány jedné z těch hlučných páchnoucích oblud se svítícíma očima. Už jsem neviděla, jestli se jí vyhnul nebo ne, ale vím, že skočil přímo před ni. Myslím, že to byl můj syn. Z předposledního vrhu...

Často si říkám, když venku zuří silvestrovské ohňostroje nebo myslivecký hon, co si asi musí myslet a jak se cítí tvorové, kteří chtě nechtě žijí v naší blízkosti. Řekla bych, že takových 55 – 70 tisíc lidí v České republice si stojí za tím, aby se na Silvestra petardy a ohňostroje neodpalovaly. Nejčastěji kvůli svým psům a kočkám, kteří v tomto období trpí i přes všechny prostředky, kterými se jejich majitelé snaží tento stres zmírnit. Sama to znám od babiččina psa. Kříženec loveckých plemen, ale ze zvuku petard má hrůzu nesmírnou. Kočky také tráví celou noc pod postelí.

Moji učitelé vědí, jak příšerným způsobem mi matematika nejde. Ale kdybyste si aspoň zhruba představili množství jedinců všech zvířecích druhů na českém území (což je fakt hodně) oproti vskutku trapným deseti milionům jeho lidských obyvatel a od nich odečetli výše uvedený počet lidí, kterým se tato povrchní novoroční zábava přičí... myslím, že výsledný poměr pro a proti by byl zcela jasný: Silvestrovská divoká zábava je věc, kterou menšina podporuje, a většina při ní hluboce trpí. Možná, že kdyby pod koly aut zahynul stejný počet lidí jako vystresovaných zvířat a od rodin v panice utekl stejný počet dětí jako koček a psů, upustilo by od sobectví a sebestřednos-

ti na Nový rok mnohem více lidí než dosud. A co teprve sečíst takto třeba celou Evropu...

Avšak přemýšlet nad těmito čísly je stejné jako přemýšlet o nekonečnu. Zabývat se tím, byť jen deset nebo jedenáct let, dočista vám z toho hrábne (což mi moji spolužáci určitě potvrdí). Přesto je to každoročně se opakující až hororový rituál, kterým někdo začne svůj nový rok, ale bohužel mnoho jiných ho díky tomu předčasně ukončí.

Tereza Adamusová, Kvinta

Kytice

Helena Prokopová

Dostala jsem kytici zvadlých květů.
Někdy je člověk sám proti sobě i světu,
uvadající květy padají mi do dlaní
je jen málo věcí, co mě nezraní.

Chřadnu s květy v tichu pokoje.
To hezké, co mi zbylo, daleko je,
květiny dopadají smutně na zem.
Jak dokázat si mám, že nejsem blázen?

Kámen, nůžky, papír, tapír, Spock

Tak kdo tam půjde? Já ne. Já taky ne!

Tak si stříhneme podle způsobu Sheldona z Teorie velkého třesku, ne?

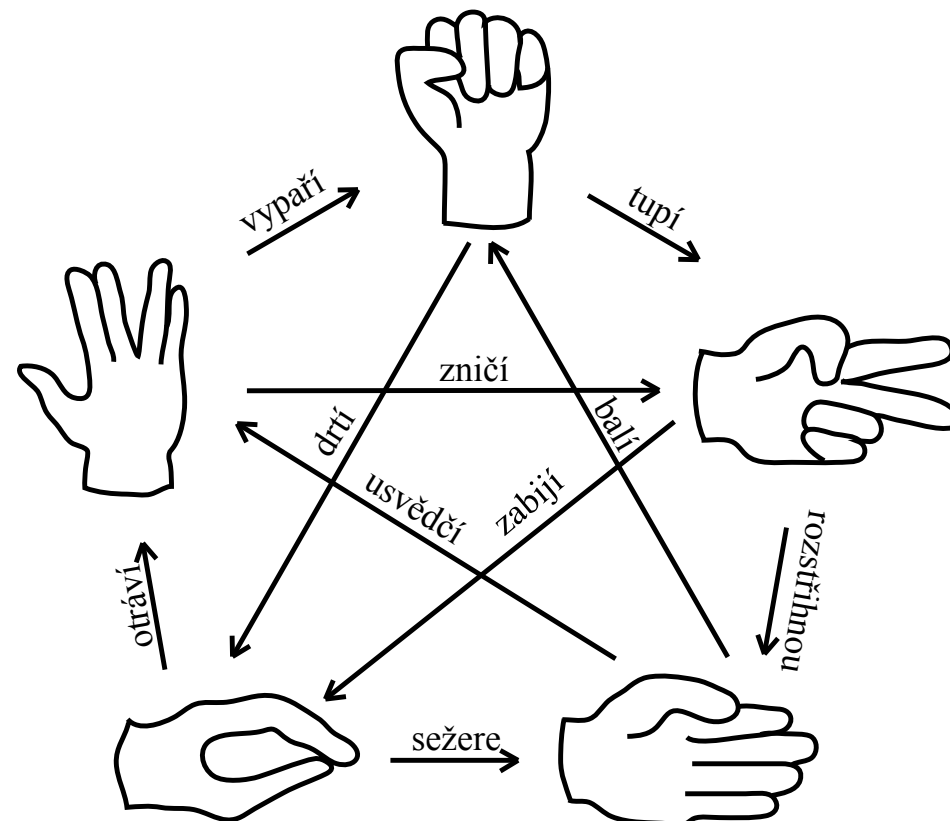
kámen

nůžky

papír

tapír

spock

Anna Bartoňová, septima

Paní učitelka Vermach-Drvotová

... a celé vás to naplňuje optimismem a radostnou vírou...

V útulném kabinetu anglického jazyka, nazvaném též Coffee office, jsem se bez diktafonu, pouze se svým opravdu příšerným rukopisem a touhou vytvořit něco, čemu by se dalo říkat rozhovor, pustil do práce.

Uvedu vás první otázkou a poté budeme pokračovat, kam nás povedou vaše odpovědi. Jak jste se dostala k práci ve vzdělávání a proč právě tato práce?

Chodila jsem na obyčejnou základku v Kladně, od třetí třídy pak na jazykovou školu, kde jsem měla větší možnost věnovat se studiu cizích jazyků. V 9. třídě jsem pak přešla na čtyřleté gymnázium. Myslím, že jsem vždycky byla spíš takový nudnější studijní typ, zodpovědná, iniciativní v třídnických povinnostech. Ve škole mi šly jazyky a mimo ně mě už od malička bavil zpěv a divadlo. Velmi důležitým momentem v rámci studia na gymnáziu bylo setkání s Jakubem Zahradníkem, který byl ty čtyři roky nejen mým třídním učitelem, ale zejména velmi inspirativním člověkem. Patrně tehdy nastal ten moment, kdy jsem si uvědomila, jaký dopad může učitelství mít, a asi poprvé v životě mi tohle povolání připadalo fakt „cool“.

Mohla byste říci, jaké aspekty učitele vám pomohly v dalším studiu a vlastně i v životě?

Já si myslím, že učitel by měl být jakýsi „průvodce v učení“, zprostředkovatel a ne jen nositel znalostí. Měl by na žáky působit celou osobností a být zdrojem inspirace. Já se snažím na svoje hodiny pohlížet střizlivě, neustále pracovat na jejich zlepšení a hlavně být profesionální. Zkrátka nenosit si do hodin svoje (ne)nálady a problémy, ty studenty nezajímají. Mají právo se něco dozvědět, a proto se pokouším jim poskytovat určité poznatky (občas snad i zábavnou formou), aby i ti, jež moje předměty nezajímají, si nemuseli říct – ta je hrozná, ta mě štve. Přála bych si stu-

denty motivovat a dodávat jim odvalu, stejně jako to dělal můj profesor Zahradník.

Co následovalo po gymnáziu?

No, abych řekla pravdu, do poslední chvíle jsem neměla o své budoucnosti jasno. Byl to celkem stres bavit se se spolužáky, kteří už několik let věděli, na které školy se budou hlásit, co je čeká za životní dráhu, a já pořád nic. Strašně ráda jsem zpívala, dělala jsem sólový zpěv od 6 let a chtěla jsem v tom pokračovat na nějaké hudební škole. Nakonec jsem si podala přihlášku na vídeňskou konzervatoř. I když jsem byla přijata, vyskytly se jisté administrativní překážky a z celé akce sešlo. Zbývala druhá varianta – kombinace hudební výchovy a angličtiny na pedagogické fakultě, kam jsem souběžně dělala přijímačky. Hodně mě sice mrzelo, že to s konzervatoří nevyšlo, ale zpětně si uvědomuji, že to nedopadlo vůbec špatně.

Takže jste šla na vysokou pedagogickou, ale co vás vedlo k tomu učit na gymnáziu?

Věděla jsem, že chci učit starší, tedy středoškolské studenty. S malými dětmi si počínám dost neobratně a navíc mě spíš zajímá ta fáze samostatného myšlení, ne imitace a opakování. Dospělí zase mají ustálené názory a pevné postoje. Nejzajímavější mi tudíž připadá působit na mladé, perspektivní lidi v tak zásadní etapě jejich životů, jakou je teenage, kdy se dá ještě něco měnit nebo formovat. Tady máte unikátní

možnost být přítomen tomu „kouzlu“, kdy student něco objevuje, nasává informace a ujasňuje si svoje postoje... Vy ten vývoj sledujete a celé vás to naplňuje optimismem a radostnou vírou v příští generace.

Takže to je jeden z důvodů, proč učíte na střední škole...

Ano, ale taky je tu ještě jeden důvod. Je to práce, v níž spatřuji hluboký smysl. Jako učitel se aktivně podílíte na výchově a vzdělávání budoucí pracovní síly, možná elit, zkrátka vytváříte hodnoty užitečné pro společnost. Přemýšlíte, co děláte pro svou komunitu/zem/společnost? Tato profese je odpovědí. To je onen příspěvek, pomyslná „troška“ k tomu, aby byl svět lepší. A to každé povolání nemá.

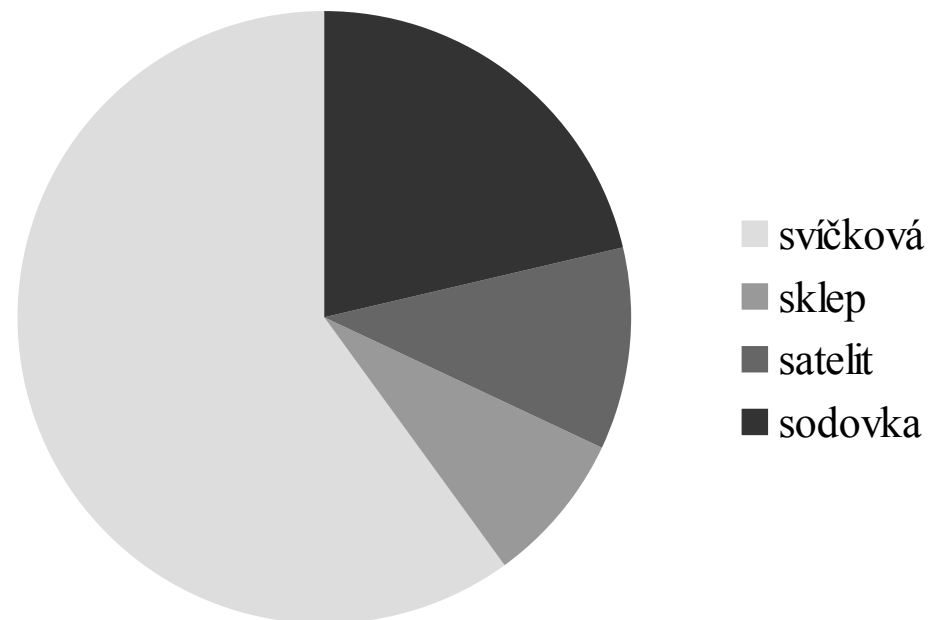

Matouš Fendrych, II. ročník

Anketa

Už nás štválo, jak jsou všechny ankety „na jedno brdo“. Buď anketa s fotkami, anebo anketa koláčová. Rozhodly jsme se proto rozvířit vody monotónních anket a přivést na svět anketu úplně jiného typu. Možná se vám zdá, že je podobná všem ostatním, ale zásadní změna tkví v myšlence.

Napadlo nás totiž, že bychom mohly udělat průzkum v oblíbenosti slov. Chtěly jsme vybrat co nejvíce neutrální slova, která spolu vůbec nesouvisí. Ale moc jsme nepomyslely na to, že při vyslovení slova „svíčková“ si všichni představí onu slastnou chuť, takže je jasné, že musela zvítězit.

Klára Bergmannová a Anna Bartoňová, septima

